

prosinec 2017

Osobní i světové dějiny
mohou být tvořeny ve tmě zloby, nenávisti,
pýchy, strachu, netečnosti.

Mohou být ale také tvořeny
ve světle lásky Boha
darované v Ježíši Kristu.

*K radostnému prožití času,
kdy si narození Ježíše Krista připomínáme,
i všech dnů roku, do kterého vstupujeme,
Vám žehná*

+ Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2017

Bohem milovaní bratři a sestry,

máme za sebou rok 2017, který jsme v církvi prožívali v duchu Fatimského jubilea a 240. výročí založení brněnské diecéze. Mohli jsme se zapojit do mnohých připomínkových akcí a přijmout nové podmínky pro duchovní život. Především nám fatimské jubileum znovu připomnělo základní orientaci křesťana k živému vztahu k Bohu v modlitbě, ale i v pokání za sebe i druhé.

Děkuji vám, kteří jste přijali pozvání k novým impulsům ve víře, ať už skrze fatimský den v naší farnosti, nebo třeba skrze pouť do Koclířova. Také děkuji za vedení dětí k modlitbě růžence, zvláště v měsících květnu a říjnu v kostele přede mší svatou. Stejně tak děkuji maminkám s dětmi, které vytvořily pěknou scénérii fatimského zjevení na bočním oltáři, ale i za jiné aktivity, které mohly přispět k prohloubení naší zbožnosti.

S pohledem do minulosti máme být jistě za co vděční - například za svobodu vyznávat svoji víru doma, ale i ve společenství světové církve, tedy také za možnost cestovat třeba právě do Fatimy, kde jste někteří letos byli. Panna Maria se před sto lety obrátila skrze malé děti z Fatimy k celému světu a letos jsme si to v církvi připomněli, abychom se vrátili k praktikování víry i skrze modlitbu svatého růžence v rodinách a obrozovali svoji víru, naději a lásku.

S pohledem do jesliček přijmeme odpovědnost za Kristovu přítomnost v našich srdcích, rodinách a ve všech vztazích tak, jak nás to učí právě Panna Maria a sv. Josef. Mějme jasnou orientaci na Krista, aby se s ním mohli i skrze nás potkat také druzí.

S pohledem do budoucnosti následujícího roku si naše farnost bude připomínat 80. a 70. výročí lidových misí. Proto vás prosím o modlitbu a podporu k tomu, aby se mohly misie v naší farnosti zdárně uskutečnit a přinesly také duchovní plody našemu společenství i těm, kteří se zdráhají s námi vydat společnou cestou za Kristem a možná čekají i na naše pozvání a svědectví víry.

Přeji všem požehnané svátky Narození Spasitele

otec Tomáš .

Neděli, před první nedělí adventní se v naší farnosti konal prodej adventních věnců. Výtěžek se posílal do Bulharska salesiánům, kteří zde působí více jak dvacet let. Za tu dobu se jim podařilo pomoci místní katolické církvi tím,

že spravují čtyři farnosti a organizují tábory a různá setkání pro diecézní mládež. Také v sociální oblasti pomáhají se vzděláváním a výchovou romských dětí ve Staré Zagoře a Kazanlaku. Jelikož prostory, které využívají, jsou nedostačující, začali stavět ve Staré Zagoře kostel se vzdělávacím centrem. Naše farnost jim poslala 27000 Kč, tím děkují všem, kteří přispěli. Jedním z působících salesiánů v Bulharsku je i náš rodák Petr Cvrkal, kterého mnozí dobře znáte, a s nímž jsem udělala následující rozhovor.

Jak dlouho jste v Bulharsku?

V Bulharsku jsem dohromady 13 let. Napřed jsem zde byl dva roky na praxi jako bohoslovec a potom jsem přišel do Bulharska jako novokněz a byl jsem zde 8 let. Pak jsem si na skok odskočil do České republiky, do Zlína a před třemi roky jsem se znovu vrátil do Bulharska.

Jak jste se dostal do Bulharska?

Když jsem byl v salesiánském noviciátu (přípravný rok před složením prvních slibů), oslovila mne při jedné mši svaté, odpověď žalmu: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Tehdy jsem šel za svým představeným s tím, že vnímám, že mám misijní povolání. Napřed to vypadalo, že bych mohl jít do Afriky, ale nakonec naše česká salesiánská provincie dostala jako své misijní území Bulharsko, takže jsem byl poslán do Bulharska.

Kolik bratří je ve vaší komunitě a kolik z nich jsou Češi?

V současné době je nás sedm, z toho pět jich je z České republiky, jeden z Indie a jeden student salesián z Konga.

Co je náplní vaší komunity v Bulharsku ?

Naše komunita se nachází na dvou místech - Kazanlak a Stará Zagora. Já žiji v Kazanlaku, v jednom krásném městě, které má asi 60 tisíc obyvatel a nachází se v údolí růží. Zde máme jednu malou farnost, středisko mládeže a miniinternát, což znamená, že s námi žijí od pondělí do pátku dva Romové, kteří zde chodí do školy. Kromě toho zde míváme různé víkendové aktivity, jako například kurz animátorů, duchovní obnovy,.. Druhé místo je Stará Zagora, kde máme farnost a od roku 2008 pracujeme v romské čtvrti, která má asi 25 000 Romů. V tuto chvíli v této čtvrti stavíme kostel, dům komunity a školu.

Jaký je rozdíl mezi ekonomickou vyspělostí Bulharska a České republiky a jaký rozdíl mezi těmito zeměmi vnímáte Vy?

Značný. Samozřejmě Bulharsko patří k ekonomicky nejslabším zemím Evropy. Na druhé straně i Bulharsko se nachází v bohaté části světa, v Evropě.

V čem vás nejvíce váš pobyt v Bulharsku obohatil?

Bulharsko je pro mne velikým darem v mnoha směrech. Jeden z největších darů je i to, že zde působíme v řecko-katolickém obřadu, který je velice blízký pravoslavné církvi. Díky tomu jsem měl možnost se obohatit o tuto východní spiritualitu. Dalším bohatstvím jsou pro mne místní lidé, místní kultura a krásná příroda. V neposlední řadě také místní komunita. Spolubratry v komunitě vnímám jako veliký dar.

Mladí z České republiky k vám mohou jet na dobrovolnou službu, co to obnáší a kdo tam může jet?

Dobrovolníci jsou pro nás velikým darem. Jezdí k nám buď na prázdniny, kdy nám pomáhají s tábory nebo na celý rok. Největším darem pro naši práci je jejich vztah s Bohem, protože díky tomuto vztahu se stávají apoštoly dětí a mládeže, ke které jsme posláni. A co zde dělají? Zaleží na jejich darech. V Kazanlaku přijímáme kluky, kteří nám pomáhají s doučováním kluků na internátě, v přípravě různých setkání či v místním středisku mládeže. Také je zde možno i manuálně pracovat. Ve Staré Zagoře jsou dobrovolnice děvčata, která pomáhají v Romské čtvrti s dětmi a mládeží.

Máte nějaký vztah k naší farnosti?

Ano. V Olešnici jsem byl pokřtěn a každé letní prázdniny jsem jako dítě trávil u babičky a dědečka v Kněževsi, takže během prázdnin jsem chodil každou neděli do Olešnického kostela.

Vzkázal byste něco na závěr čtenářům?

Děkuji ze srdce všem, kteří nás podporují jak finančně tak duchovně. Mnohdy nám lidé říkají, jak jsme dobří a co se nám všechno povedlo. Víím, že je to především díky modlitbám a obětem mnoha lidí a my někdy sklízíme plody těchto modliteb a obětí. Také vám přeji, abyste nikdy nezapomněli, že Bůh nás miluje bez podmínek, taková jáci jsme.

Otázky položila a za rozhovor děkuje Maruška Knotková

Depozit znovu ožil

Farní depozitum znovu ožilo zajímavou výstavou. O letošním Adventu to jsou opět betlémy. Tentokrát společně s vánočními pohlednicemi a dalšími předměty s vánoční tematikou. Jedná se o exponáty ze sbírky Marie Juříčkové. Vás, které vystavené exponáty zaujaly, možná budou zajímat další informace o sbírce. Požádali jsme ji proto, aby nám svoji sbírku krátce představila.

Začátek mého zájmu o betlémy vznikl již v dětství. Mou oblíbenou hračkou byl stavěcí betlém u babičky v krabici pod skříní. Byl orientální, vylišovaný z lepenky a omalovaný lesklými barvami. Tehdy jsem rozestavovala figurky a často opravovala poškozené.

Mým prvním vlastním betlémem byl papírový Wenigův betlém, podlepený silnou lepenkou, znázorňující českou zimu. Dalším byly krojované jesličky Marie

Fischerové-Kvěchové. Další betlém, který následoval, byl již vyřezávaný, opět od p. Kvěchové. Ten jsme vytvořili s dědečkem - manželovým otcem panem Ondřejem Horáčkem, pro radost dcery a syna.

Později se začaly různé papírové jesličky objevovat v prodeji, takže se začala rozšiřovat i moje sbírka betlémů. Je pravda, že časem jsem mnoho exponátů darovala.

Ke sbírání vánočních pohledů došlo spíše nenápadně. Schovávala jsem různé pohledy s vánoční tematikou, jako každý, komu je bylo líto vyhodit. Až později přišla doba mobilních telefonů a přání pomocí SMS a pohlednic se začalo posílat méně, začala jsem je shromažďovat s tím, že by byla škoda, aby další generace neviděla jejich krásu.

Vzhledem ke své bývalé profesi mám mnoho přátel a známých a díky nim existuje tato sbírka darovaných pohlednic, které mi přinášejí po vánocích. Jak se říká, s jídlem roste chuť a ve sběratelství to platí dvojnásob. Občas si kupuji zajímavé vánoční pohlednice, případně hledám zajímavé pohledy v antikvariátech. Mezi mé nejoblíbenější patří staré pohlednice, potom ty umělecké, od známých malířů. Na prvním místě Josef Lada, Marie Fischerová-Kvěchová, Jiří Trnka, Zdeněk Miler a další.

Vážím si vánočních přání, které tvoří zdravotně postižení. Mám ráda romantické pohlednice z minulého století, ze kterých ještě dýchá vánoční romantika, a začínám se vracet k pohlednicím černobílým. I ony mají své kouzlo.

K pohlednicím s náboženskou tematikou mně přivedla i záliba dědečka, kterého má mnoho spoluobčanů v paměti jako člověka hluboce věřícího a sběratele známek. Nejvíce si cením jeho sbírky vánočních známek z celého světa a tematické sbírky „MARIA, královna míru“. Základem mé sbírky byly dědečkovy vánoční pohlednice, často černobílé, které léta schovával.

Moje sbírka čítá 5-6 tisíc pohlednic, 50-60 betlémů, převážně papírových a je doplněna i o několik knih o chrámových i lidových Betlémech.

Marie Juričková

Dovolená rodin v Hoješíně

Již v zimě se naše děti ptaly, kdy už pojedeme do Hoješína. Moc se tam těšily, proto se ptaly ještě několikrát. V červenci se konečně dočkaly a jásaly.

V pondělí ve 12 hodin byl odjezd z Olešnice směrem do Skutče u Chrudimi. Zde jsme šli okruh po Žulové stezce cca 5km, která vedla okolo několika zatopených lomů. Dalo se v nich i koupat. Někteří otužilci toho využili a ostatní "neotužilci" odjeli na přehradu Seč. Navečer jsme dorazili do Hoješína a ubytovali se. Po příjezdu nás čekala dvě překvapení, první v podobě dvou oslíků, kteří zpestřovali léto sestřičkám. Druhé překvapení, slavnostní večeře k oslavě kulatin našeho milého a obětavého pana doktora. Po ní bylo vlastně ještě jedno překvápko, vysoce profesionálně sehraná scénka ze života lékařů, kterou zahráli herci z našich řad, jako dárek k narozeninám.

V úterý jsme jeli auty do Luže, navštívit kostel Panny Marie pomocnice křesťanů. Zde pro nás sloužil mši svatou náš otec Tomáš. Po ní jsme vyslechli od místního pana kostelníka úžasný výklad o historii i současnosti tohoto poutního mariánského místa. Navštívili jsme Židovskou synagogu a pak již očekávaný oběd v místní restauraci. Po obědě jsme se rozdělili na tři skupiny, první jela na Židovský hřbitov, druhá šla pěší okruh 12km a třetí s otcem Tomášem směr přes místní ozdravovnu se zastávkou na zmrzlinu na hrad Košumberk. Kromě jiného jsme se dozvěděli, že hrad i kostel stojí na vyhaslých sopkách. Na večer jsme se všichni sešli zpět na Hoješíně, kde se ještě konalo opékání párků, za přítomnosti pobíhajících oslů.

Středa byla koupací na přehradě Seč. Počasí s námi "laškovalo", střídavě jsme oblékali plavky a mikiny. Ale i přesto jsme se stihli spát a využít místní aktivity jako šlapadla, plážový volejbal a hlavně na písčité pláži stavění hrázi s následným protrháváním, za účasti všech nás přítomných.

Ve čtvrtek po snídani jsme jeli do Boru, pak pěšky stezkou podél řeky na zámek Žleby, kde se natáčely známé české pohádky. Někteří šli na prohlídku a ostatní odpočívali na pěkném předzámeckém prostranství. V místní rozlehlé oboře jsme shlédli krmení bílých jelenů a krásně předvedenou přehlídku dravců (všem doporučujeme). Nazpět k autům jsme cestovali vlakem, což bylo zpestření nejen pro děti.

Na páteční den nám otec Filip Foltan z Hoješína nabídl prohlídku Kutné Hory s chrámem sv. Barbory, kde dříve působil a byl průvodcem. Navštívili jsme kostel sv. Jakuba s nezapomenutelným zážitkem ze hry otce Filipa na místní ohromné varhany, které měly píšťaly umístěné i za hlavním oltářem. Odtud jsme postupovali po různých pěkných a zajímavých místech Kutné Hory až k chrámu sv. Barbory. Otec Filip nás provedl i tam, kam se běžný návštěvník nedostane. Vystoupali jsme až na samou střechu chrámu, opravdu krásný zážitek.

Po celou dobu dovolené pro nás byl i duchovní komfort v podobě možnosti každodenní účasti na mši svaté nebo setkání při společných chválách v klášterní kapli.

V pěkném prostředí a společenství se školskými sestrami týden utekl jako voda a v sobotu jsme se vraceli plní nových poznatků a zážitků domů.

Snad dá Pán, že se za rok společně vydáme třeba do Hoješína znovu.

Škorpíkovi

Mládežníci ve Švýcarsku

Během prázdnin jsme navštívili švýcarský kláštera Magdenau. Vydalo se nás deset mládežníků s panem farářem a Martou. Je to ženský cisterciácký klášter, v malé vesničce Magdenau blízko Alp. Zásada jejich řehole je „Modli se a pracuj“, což je na jejich způsobu života vidět. Mají pravidelné modlitby, při kterých se hodně zpívá, mezi modlitbami pracují. Jejich klášter je veliký a patří k němu i mnoho polí, luk, lesů, krav a mnoho dalšího. Jelikož toho mají opravdu hodně a nezvládaly by se o to starat, mají také své zaměstnance.

28.7.2017 jsme po mši svaté a požehnání vyrazili na cestu. Jeli jsme celou noc, ráno jsme se zastavili u Bodamského jezera, podívali se na východ slunce a zastavili se ve městě Sant Galen. Dopoledne jsme dorazili do kláštera Magdenau, kde nás uvítala usměvavá sestra Veronika. Naštěstí byla češka, takže jsme jí rozuměli. Ubytovala nás a my šli prozkoumat nádherné okolí a měli jsme mši svatou v místním krásném kamenném kostelíčku.

Další den, což byla neděle, jsme strávili dopoledne v klášteře, kde jsme zašli na mši svatou společně se sestrami. Odpoledne jsme se vydali do ZOO a horského městečka Appenzel.

Pondělí jsme pojali pracovně, celý den jsme pomáhali sestřám. Někteří odváželi staré knihy, látky, papíry, jiní rozbíjeli staré skříně, vyklízeli půdu, co bylo potřeba.

V úterý jsme vyrazili na celodenní túru do hor. Ušli jsme asi 20 km s převýšením 1500m. Bylo to celkem náročné, ale stálo to za to. Šli jsme kolem tří horských jezer, odvážlivci se i vykoukali, či chytali rybky do rukou. V horách bylo nádherně, svítilo nám celý den sluníčko a byl tam krásný výhled.

Ve středu jsme navštívili ostrov Reichenau, kde je benediktýnský klášter, ve kterém žil blahoslavený Heřman. Také jsme zajeli na květinový ostrov Mainau, který byl plný rozkvetlých květin. Také se zde nachází motýlí dům, zámek a růžová zahrada. Večer nám sestry nabídly k dispozici jejich kino, ve kterém byly i české filmy.

Ve čtvrtek jsme se sbalili, rozloučili se sestrami, které se o nás moc mile staraly a výborně nám vařily. Při zpáteční cestě jsme se ještě zastavili v německém poutním místě Altötting. Domů jsme dorazili v pátečních ranních hodinách. Věřím, že se všem tento výlet líbil a odnesli si z něj mnoho zážitků.

Maruška Knotková

Poutní výlet do Západních Čech 28. - 30.7. 2017

Hlavním tématem letošní cesty byl blahoslavený Hroznata, 14.7.2017 uplynulo 800 let od jeho mučednické smrti.

Byly vypravěny dva autobusy poutníků z Vysočiny, od Olešnice a Letovic, přes Bystřici, Nové Město, Žďár, až po Velké Meziříčí. Organizátory a duchovními průvodci nám byli jako obvykle pan jáhen Ladislav Kinc a Mons. Jan Peňáz.

Program po dlouhé a bezproblémové cestě začal ve Stříbře, měšť s pohnutou minulostí, dnes krásně opraveném. V děkanském kostele Všech Svatých a zároveň starobylém poutním místě P. Marie, nás čekal místní farář o. Jiří Hájek. Po mši sv. nám představil historii kostela i místa a kraje, poznamenaného dodnes poválečným odsunem německého obyvatelstva. Bez duchovní i hmotné podpory právě z německé strany, by dnes chrám nebyl opraven. Na závěr nás o. Hájek poprosil o modlitby za to, jak řekl „aby se zde dalo žít“.

Další bod naší pouti byl Chotěšov, klášter založený na počátku 13. stol. bl. Hroznatou a jeho sestrou ct. Vojslavou pro ženský řád premonstrátek. Dnes je tento monument v péči místního spolku nadšenců s názvem Klášter Chotěšov. V historii byl několikrát poničen, vypleněn za husitských válek, dnešní podoba pochází z období vrcholného baroka. Těžce devastován byl po r. 1950 armádou, která zde „hospodařila“ až do r. 1973.

V podvečer jsme se ubytovali v Plzni - Slovanech, někteří využili možnosti návštěvy aquaparku, jiní se vypravili do centra nebo odpočívali.

V sobotu byla naším cílem Teplá, premonstrátský klášter založený r. 1193 bl. Hroznatou a úzce spjatý s jeho životem i smrtí. Bl. Hroznata pocházel ze šlechtického rodu a protože se nemohl zúčastnit r. 1188 křížové výpravy do Svaté země, slíbil jako náhradu založit klášter. Spravoval klášterní majetek, a když byl zajat loupeživými rytíři, odmítl nechat opata zaplatit za sebe výkupné a ve vězení zemřel. Blahoslaven byl r. 1897, v roce 2004 byl zahájen jeho kanonizační proces.

Po obdobích rozkvětu i pádů byl klášter navrácen řádu premonstrátů těžce poškozený mnohaletým zanedbáváním. Dnes má tepelská kanonie 13 členů činných v okolních farnostech i při rekonstrukci areálu. Mši sv. pro nás sloužil opat P. Filip Zdeněk Lobkowicz u relikviáře bl. Hroznaty.

Následovala prohlídka zámku Bečov s relikviářem sv. Maura, po korunovačních klenotech nejceněnější movitou památkou v ČR.

Večerní duchovní program v Plzni byl v kostele P. Marie Růžencové v areálu kláštera dominikánů.

Završením cesty se stal Rožmítal pod Třemšínem, spojený s působením J. J. Ryby jako učitele, skladatele a varhaníka v kostele Povýšení sv. Kříže. Místní průvodkyně kromě zasvěceného výkladu umožnila našim přítomným varhaníkům vyzkoušet nástroj, na kterém sám J. J. Ryba poprvé zahrál svou Českou mši vánoční. Na přilehlém hřbitově jsme se též pomodlili u Rybova hrobu.

Velký dík za duchovní prožitky i občerstvení těla náleží organizátorům!

Marie Plíhalová

Farní tábor trošku jinak

Na stránkách farního zpravodaje každoročně čteme článek o olešnickém letním táboře. Někdy je stručný, jindy delší. Děti i vedoucí většinou píší různé zážitky, aby nám přiblížili program tábora. Letos jsme se na tuto letní aktivitu podívali z trošku jiného úhlu. Položili jsme otázky několika lidem, bez kterých by tábor být nemohl.

Jára Škorpík

Největší zodpovědnost za celý tábor má *hlavní vedoucí*. V případě jakéhokoliv průšvihů na táboře jde vše na jeho hlavu. Hlavní vedoucí musí být plnoletý a absolvovat kurz pro hlavní vedoucí. V současné době tuto funkci vykonává Jára Škorpík za pomoci Vojty Knotka.

Co je pro Tebe na táboře nejtěžší?

Nejtěžší období je rozděleno do dvou etap, před táborem a po táboře. V první z nich je potřeba sehnat všechny potřebné materiály, bez kterých se tábor neobejde. Nejedná se jen o materiální vybavení tábora, ale také o spoustu povolení, zdravotních potvrzení, smluv atd. V druhé etapě je zapotřebí dát dohromady účetnictví, každá proinvestovaná koruna musí být doložena a zapsána do účetní knihy, kterou pak odevzdávám na Petrově. Zde probíhá konečná kontrola, pokud je vše v pořádku, stvrdím to svým podpisem a mám vystaráno.

Když se vrátím k samotnému táboru, zde je nejtěžším a hlavním úkolem bezpečnost mých svěřenců, jak dětí, tak i vedoucích. Samozřejmě důležitá je i kontrola financí a programu. Prioritou jsou ovšem děti.

Proč to děláš?

Z jednoho prostého důvodu. Spousta dnešních dětí sedí jen doma u počítače a přírodu, kolektiv, hry znají jen z monitorů. Je zapotřebí je vytáhnout ven a ukázat jim i jiné způsoby, jak zaplnit volný čas o prázdninách.

Štěpán Nechuta

Dále pak jsou *vedoucí*, ti mají na starosti zabavení dětí - tedy program od rána do rána, na táboře se hrají i noční hry nebo se hlídá tábor. Jsou rozděleni na dvě skupiny, jedna vymýšlí hry a druhá tzv. animace, tedy celotáborovou hru.

Kde berete nápady a jak moc je složité děti zabavit?

Nápady na hry vznikají různě. Nové hry hledáme zpravidla na internetu. Někdy použijeme osvědčenou hru z minulých táborů a trochu ji obměníme. Vytváříme hry také úplně nové podle sebe. Největším úskalím při hraní her je bezchybná definice pravidel hry. Pokud totiž existuje sebemenší skulinka v pravidlech, tak ji děti většinou využijí. Hra tak dostane úplně jiný rozměr a často dochází k hádkám a sporům. Hru si tak děti neužijí a vedoucí už vůbec ne.

Animace jsou krátké scénky, které táborníky provází příběhem celotáborové hry.

A co duchovní program?

Duchovní program zajišťuje vždy služba pro daný den. Kromě běžných modliteb se v přítomnosti pozvaných kněží konají mše svaté a je příležitost ke svátosti smíření.

Jana Novotná

Další skupinou jsou PTP - jedná se o mládež, která ten rok vychází školu. PTP dělá tedy každý jen jeden rok. Jak název napovídá dělají pomocné práce, pomáhají v kuchyni, vedoucím při hrách, atd.

Co je na táboře lepší, být dítětem nebo vedoucím?

Myslím, že na táboře je lepší být dítětem, protože má člověk mnohem menší zodpovědnost, nemusí nic vymýšlet a někdo pro něj tvoří program.

Která práce Tě na táboře nejvíc baví?

Nejvíce mě bavilo chystat hry.

Víťa Sobotka

Další funkcí je *zásobovač*. Požadavky - fyzická zdatnost a řidičák. Zásobovač na tábor naváží potraviny a pitnou vodu, dále zajišťuje různé drobné opravy, vodu na umývání, vozí děti k lékaři a dělá co je kdy třeba.

Kolik se spotřebuje na táboře denně chleba?

V průměru jsem brával každý den tak kolem 4 - 7 chlebů. Záleží, jestli jsou jen na snídani nebo i na večeři, případně svačinu. A když jsme se předzásobovali na výlet, tak mám pocit, že jsme těch chlebů brali asi 15, ale to byl vyjímečný stav.

Kolik jsi najezdil kilometrů?

Z tábořiště je to do Jedovnic přibližně 5 km, potom po městě do Jednoty, na poštu a pro vodu. Tak to máme pár dalších kilometrů. Průměrně tedy každý den z tábora, pak po Jedovnicích a zpět do tábora to bylo asi 15 km. Když si to vynásobíme 10 dny, tak je to 150 km. A k tomu jednou do Dětské nemocnice do Brna což je tam i zpátky okolo 60 kilometrů. Dohromady jsem tedy během tábora najezdil něco přes 200 kilometrů.

Kačka Dračková

Kuchařka musí umět alespoň trochu vařit.

Jak ses dostala na Olefatu?

Na Olefatu jsem se dostala přes své spolužačky Marušku a Elišku. Před třemi roky, když jsme byly v prvním ročníku na Gymnázium v Boskovicích, holky hledaly někoho, kdo by jim jel vařit na tábor. Mě to okamžitě nadchlo, tak jsem do toho šla. Původně jsem však jela na tábor s tím, že v kuchyni budu jen pomáhat. Když jsem však dorazila do tábořiště, dozvěděla jsem se, že se mnou počítají jako s kuchařkou. Musím říct, že jsem se celkem začala bát. Myslím, že nakonec jsme to i s ostatními holkami zvládly dobře. Na táboře jsem byla letos potřetí a musím říct, že jsem si to tam vždy moc užila.

Vaříte z polotovarů?

Na táboře se vždy snažíme, aby jídlo bylo nejenom dobré, ale v rámci možnosti zdravé, i když to vždy není úplně jednoduché. Jsme vděčné všem, co nám posílají na tábor čerstvou zeleninu, zavařeniny, buchtu a moc jim za to děkují.

Terka Novotná

Zdravotnice musí absolvovat zdravotnický kurz.

Které jsou nejpoužívanější léky?

B-komplex

Kolik bylo nejvíc klišťat?

5

Za odpovědi všem děkuje a organizátorům přeje hodně nadšení, sil a nápadů Jarka Sobotková.

Celostátní setkání v Olomouci 2017 - z pohledu pořadatele

O Celostátním setkání mládeže v Olomouci (dále jen CSM) jsem se dozvěděla minimálně půl roku před jeho samotným zahájením.

Už po setkání v Krakově, jsem uvažovala, že to bylo sice krásné, úžasný zážitek, spousta hodin intenzivního bytí s Bohem, ale že to přece jenom není tak úplně to, co bych chtěla.

Když se mi tedy naskytla příležitost účastnit se CSM jako pořadatel, moc dlouho jsem se nerozmýšlela.

Před začátkem akce samotné jsem si to tak nějak neuvědomovala, moc jsem ani nevěděla, co mě čeká. Do Olomouce jsme jeli o týden dřív než účastníci, abychom se na všechno dobře připravili, a opravdu to bylo zapotřebí.

Poznali jsme se v naší skupině pořadatelů, kde nás bylo okolo stovky. A pokusili se i poznat trochu město samotné, abychom mohli radit účastníkům.

Konkrétně jsem byla ve skupině lidí, jejichž práce není na první pohled zas tak zábavná. Naši náplní bylo nosit reflexní vesty, komunikovat s policií, stát na přechodech (nebo dalších potřebných místech) a korigovat lidi. Také jsme hlídali různé objekty, pomáhali s roznášením svatého přijímání, značili trasy, dělali dohled na přednáškách,... Všeobecně jsme měli na starosti bezpečnost celého setkání. No, nenudili jsme se.

Když jsem stála v parném letním dni na ulici a čekala na první účastníky, tak mi to pomalu začalo docházet. Začínala akce, na kterou bylo přihlášeno přes šest tisíc lidí a já jsem ani pořádně nevěděla, jestli to zvládnu, ale pak začali přicházet lidé a všichni byli tak nadšení, že tu mohou být. To bylo krásné!

Den nás pořadatelů se od účastnického lišil v tom, že jsme chodili spát později než ostatní, tedy, většina účastníků a také jsme se moc neúčastnili programu.

Celé setkání jsem prožívala jako z rychlíku. Začala jsem mít strach, jestli to vůbec zvládnu prožít i s Bohem, ale podařilo se. Objevila jsem, že právě díky službě lidem mohu být Bohu blíž. A přesto že jsem nestíhala skoro žádný program a na přednáškách jsem byla jen jako dozor, tak Bůh byl se mnou a dodával mi sílu, kterou jsem opravdu potřebovala (spánkový deficit začal být občas opravdu drsný).

Nejsilnějším momentem celého setkání bylo, když jsem mohla uprostřed tolika lidí sama trávit čas s Bohem. Neměla jsem moc času na to, jít dvě hodiny adorovat, ale mohla jsem zakoušet Boží přítomnost v mém srdci i uprostřed lidí. To bylo něco úžasného.

Také jsem poznala spoustu nových lidí a vzniklo tu několik velmi silných přátelství, kterých si opravdu vážím.

Takže pokud někdo z vás váhá, jestli to příště má zkusit jako pořadatel, tak určitě jděte do toho! Stojí to za to! Těch pár hodin spánku a vedro se dají zvládnout a člověk získá něco mnohem cennějšího.

Ukázalo se tedy, že všechny mé obavy byly pouze plané. Celá akce byla pod Boží ochranou a myslím, že se opravdu podařila.

Díky Bohu, za všechno, co jsem v Olomouci mohla prožít!

Eliška Kánská

CSM Olomouc 2017 z pohledu účastníka

Všechno pro mě začalo v úterý 15. srpna. S mladými z Olešnické farnosti jsme se vydali do Olomouce. Dorazili jsme na zdejší vlakové nádraží a odtud jsme šli na naše ubytování. Většina mládeže z Brněnské diecéze byla ubytována na Václavkově koleji. Zde jsme bydleli i my. Poté, co jsme se ubytovali, jsme šli na mši sv. do kostela Panny Marie Sněžné. Kostel byl hrozně přeplněný a nedalo se zde dýchat. Po příchodu z kostela na koleje jsme se napsali u stánků Orel na sporty, navečeřeli se a šli na večerní program v Korunní pevnůstce. Tady bylo zahájení. Kolem půl desáté jsme se přesunuli na ubytování a šli spát.

Středa byla následující: ráno po sedmé hodině byla snídaně. Rohlíky nám vydávali ve stáncích (pomazánky jsme měli svoje). Dopolední program se skládal z ranní modlitby, a katecheze Mons. Tomáše Holuba, moc se mi líbila. V 11 hodin bak byla mše, kterou celebroidl brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Po obědě ve velké menze, kde jsme absolvovali všechny obědy, jsme se odebrali na sporty. Někdo na fotbal, druhý na florbal, další na pozemní hokej, atd. Po sportu jsme šli do letního kina, kde měl přednášku český režisér Jiří Strach. Jeho povídání bylo plné humoru a zážitků. Měli jsme také příležitost se ho zeptat na několik otázek. Po přednášce jsme měli večeři v podobě baget. Jakmile jsme se nasytili, šli jsme opět do Korunní pevnůstky. Byl zde večerní program. Adorace, litanie, vystoupil zde ještě Jiří Strach a také Pavel Helan. Po programu jsme se odebrali na koleje a tam ke spánku.

Čtvrtek byl velmi podobný jako středa. Ráno snídaně, modlitby a katecheze. Šli jsme ale do semináře na pěknou přednášku Mons. Františka Lobkowicze o duchovním životě. Mši sv. v 11 hodin celeburoval Mons. Martin David. Po obědě jsme nešli na sporty, ale podívat se na koncert Pavla Helana na Dolní náměstí. Tady hodně svítilo slunce, bylo mi vedro a koncert byl špatně ozvučený, takže jsem z toho nic moc neměl. Po tomto koncertu jsme odešli do pevnůstky a tam byl další koncert, už si ale nevzpomínám, kdo ho měl. Měli jsme již hlad a tak nezbyvalo nic jiného, než jít na večeři. Po ní byl večerní program, různé scénky, modlitby, spousta legrace, atd. Poté jsme si koupili malinovku a pozdě večer šli spát.

Pátek byl pro mě asi nelépe stráveným dnem na tomto CSM. Ráno, po snídani jsme vyrazili na přednášku o dezinformačních webech. V dnešní době je toto téma myslím hodně aktuální. Po skončení byl oběd ve velké menze. A po obědě jsme vyrazili na pouť na Sv. Kopeček. Bylo vedro, slunce pražilo, my jsme se potili, ale zvládli jsme to za nějaké dvě a půl hodiny. Tady jsme my, jakožto Brněnská diecéze měli vlastní program, ale pak byla mše svatá pro všechny, kdo doputovali na Kopeček. Mši celeburoval biskup Lobkowicz, který slavil narozeniny a na jeho počest jsme shlédli krásný ohňostroj. Jak vše skončilo, vyrazili jsme zpět. Cesta ubíhala rychle a zanedlouho jsme leželi na karimatkách na ubytovnách a o všem v duchu přemítali.

V sobotu se v Olomouci konal den rodin. Což znamenalo že tam bylo více lidí, než před tím. Po dopoledním programu jsme slavili mši sv. Celebroval Mons. Dominik Duka. Pak následoval oběd. Jak jsme se najedli, šli jsme na koncert scholy Dejme toMu. Hráli velmi pěkné skladby. Líbil se mi jejich koncert. Koncert skončil, a já jsem se vydal na náměstí, kde byla spousta stánků, ve kterých byli zasvěcení bratři a zasvěcené sestry, kteří nabízeli své zkušenosti a poskytovali informace o duchovním životě. Navečeřili jsme se a šli jsme na poslední večerní program na tomto CSM. Po něm jsme šli na koleje.

Neděle, poslední den probíhal takto: po snídani byl dopolední program, kde jsme se všichni loučili, bylo zde vyvrcholení všech scének a následovala mše svatá. Celebrantem byl domácí arcibiskup Mons. Jan Graubner. Na samém konci mše svaté se přišel rozloučit hlavní organizátor Jan Balík a zeptal se nás, jestli bychom chtěli, aby se Světové Dny Mládeže v roce 2022 konaly v ČR. Všichni mladí zajásali a radostně souhlasili. Následovalo závěrečné požehnání a byl konec. Vzali jsme si balíčky s jídlem, sbalili si své věci a odjeli domů.

Moc se mi v Olomouci líbilo a těším se na další CSM, nebo kdo ví třeba i na SDM v České republice.

Tomáš Kánský

Misijní klubko tehdy a teď

Misijní klubko v naší farnosti má již mnohaletou tradici. Tomu možná napovídá také číslo našeho klubka, které je 28. z celkového počtu přes 265. Vzniklo již roku 2002. Průběhem let prošlo naše klubko několika změnami. A to jak ve vedení, malých misionářkách, tak i v samotné formě. Například z tehdy nejmenších malých misionářek se staly už vedoucí. Pamatuji si, jak jsem byla na misijním klubku nejmladší a nyní jsem jedna z vedoucích. Také jsme mezi běžná klubka zařadili i speciální klubka, kdy s děvčaty například pečeme, vaříme, hraje různé hry...

Ale i přes veškeré změny si misijní klubko zachovalo to hlavní - scházíme se, abychom pomáhaly potřebným. Modlíme se za děti a všechny lidi, kteří se mají hůře než my, vyrábíme výrobky, které pak každoročně prodáváme na misijním jarmarku a výtěžek posíláme na pomoc potřebným. Pořádáme i různé akce, které těší jak nás, tak i druhé, například návštěva Chráněného bydlení. Na misijním klubku si také povídáme o různých svatých, kteří pro nás mohou být vzorem (např. sv. Matka Tereza nebo sv. Terezie od Dítěte Ježíše). Snažíme se žít podle desatera misionáře. Také se každý den modlíme za misie a každý týden šetříme nějaké peníze na misijní bombónek.

Troufám si tvrdit, že díky misijnímu klubku, do kterého chodím již 15 let, jsem začala vnímat okolo sebe i lidi, kteří potřebují pomoci, povzbudit, poradit... Ujistit, že na tomto světě nejsou sami. Že je tu stále někdo, kdo je má rád, kdo na ně myslí a modlí se za ně. Věřím, že i dnešní forma misijního klubka holkám dává podobný pocit a přibližuje je více k Bohu a Panně Marii.

Papežská misijní díla v ČR pravidelně podporují projekty pro světové misie, bohoslovce a děti. V letošním roce míří tato pomoc celkem do 13 zemí světa, kterými jsou Keňa, Zambie, Uganda, Nigérie, Egypt, Sýrie, Pákistán, Bangladéš, Filipíny, Srí Lanka, Papua-Nová Guinea, Jamajka a Guyana. Více informací můžete nalézt na stránkách: <http://www.missio.cz/> nebo u nás vedoucích. Rádi Vám povíme více informací.

Za vedoucí misijního klubka Kateřina Adamcová

Poutní výlety seniorů v roce 2017

Pan farář pozval nás seniory na jednodenní poutní výlet na Velehrad. Zpočátku se nás mnoho nehlásilo. Každý má nějaké zdravotní problémy a neví, jestli to zvládne. Počasí je nejisté a co doma - zvládnou to bez nás? To jsou věčné obavy starších lidí.

Nakonec se nám společně s rovečinskými a černovickými podařilo naplnit celý autobus. Vyjeli jsme ve čtvrtek, 4. května v 7 hodin ráno z Olešnice, po cestě jsme přibrali seniory v Černovicích a vyrazili jsme směrem na Velehrad. Během cesty jsme se pomodlili růženec, dověděli se něco o boskovickém rodákovi panu kardinálovi Špidlíkovi, který měl k Velehradu vřelý vztah a je tam i pochován a při zpěvu mariánských písníček jsme dojeli na místo určení.

Po nezbytné návštěvě toalet jsme se sešli před bazilikou Panny Marie a společně jsme si ji mohli s průvodkyní prohlédnout. Dověděli jsme se celou historii tohoto svatého místa, pomodlili se u sarkofágu kardinála Tomáše Špidlíka a arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, velkých vyznavačů svatých Cyrila a Metoděje a ctitelů Panny Marie. Po prohlídce baziliky jsme se odebrali do Stojanova domu na oběd, který byl mimochodem výborný. Mohli jsme si tam zakoupit i nezbytné poutní oplatky, abychom mohli přivést něco z pouti těm, co zůstali doma. Pan farář nás zavedl i do pěkné kaple, kterou důvěrně zná z dob studií a z exercicií. Po obědě jsme odešli znovu do baziliky, kde jsme slavili mši svatou. Hlavním celebrantem byl P. Vojtěch Šíma. Není to příbuzný našeho pana faráře, ale oba se dobře znají ze semináře v Olomouci. Měl moc pěknou promluvu, ve které nám také pověděl, že Olešnici zná jednak zprostředkovaně od prof. P. Ladislava Tichého, že byl v Kněževsi na primici P. Václava Knotka a učil i P. Karla Adamce. Při mši svaté jsme si pěkně od srdce zazpívali - i bez varhan. Po mši svaté jsme měli rozchod na nezbytné občerstvení, které jsme našli hned vedle baziliky v infocentru, kde jsou jak pěkné toalety, tak výborná cukrárna. V 16. hodin jsme se sešli u autobusu a odjeli do Starého Města, podívat se na nově postavený kostel. Kostel byl uzamčený, ale protože je celý prosklený, mohli jsme vidět, jak vypadá i uvnitř. Stavba i interiér je supermoderní. Okolí je nádherně upravené. Je to moc pěkný kostel, ale stejně jsme nejraději v tom našem olešnickém, černovickém a rovečinském. Po krátké prohlídce jsme opět nastoupili do autobusu, a odjeli směrem domů. Po cestě jsme se dověděli něco o hradu Buchlově, který jsme míjeli a při modlitbě a zpěvu jsme dojeli v pořádku domů. Nikomu se nic nestalo, všichni to bez problémů zvládli, počasí bylo nádherné a určitě to také doma bez nás vydrželi.

Na další kratičký výlet jsme se vydali začátkem října do nedalekých Letovic k prohlídce starobylé lékárny v nemocnici Milosrdných bratří.

Vyjeli jsme asi čtyřmi auty a pan farář dovezl také seniory z Černovic. V nemocnici se nás ujala Ing. Čadková, zavedla nás do pěkné, opravdu starobylé lékárny. Tam jsme se dověděli něco o historii nemocnice a lékárny, která byla založena na přání tehdejšího majitele letovického zámku. On pozval do Letovic řád Milosrdných bratří, aby nemocnici a lékárnu provozoval. Letos v červenci zemřel jeden ze dvou posledních letovických bratří Jan Severin Skočan a poslední bratr, kterému všichni říkali Janek musí odejít do Brna, takže od listopadu již v Letovicích řád Milosrdných bratří zanikne. Nejvíce jsou smutní pacienti, kteří měli Janka moc rádi. Tento bratr Janek nám ukázal také kryptu, která je pod kostelem sv. Václava. Jsou tam pochovaní všichni bratří, kteří v Letovicích zemřeli a jsou tam i majitelé zámku a jejich rodinní příslušníci. Do většiny krypt se vchází po schodech dolů a vypadá to tam jako ve sklepení. Byli jsme mile překvapeni, že do zdejší krypty se vchází přímo z venku a uvnitř to vypadá spíše jako kaple. Dobrý dojem byl umocněn množstvím chryzantém, které tam byly přestěhovány ze zahrady, aby vykvetly do svátku Všech svatých. Pomodlili jsme se za všechny zemřelé. Z krypty jsme se přemístili do kostela, který je opravdu nádherný a tam jsme slavili mši svatou. Po mši svaté se ještě někteří šli podívat do pěkné, nově zrekonstruované zahrady. Vrátili jsme se domů opět plní krásných zážitků.

Na letos již poslední výlet seniorů jsme se vydali v sobotu, 2. prosince a to na výstavu betlémů do Hodonína na jižní Moravě.

Z Olešnice jsme vyjeli v 8 hodin ráno, autobusem pana Šauera z Víru. Jeli s námi opět černovičtí a rovečínští. Díky jim byl autobus téměř plný. V 10 hodin jsme přijeli do Žarošic, kde jsme měli mši svatou. V tomto nádherném kostele sv. Anny kázal místní pan farář P. Josef Pohanka. Při jeho kázání tam bylo ticho (jako v kostele). Dověděli jsme se tolik zajímavých věcí jak z historie, tak i ze současnosti. V kostele je Milostná socha Staré Matky Boží Žarošické. Je vyřezaná z jednoho kusu dřeva a měří 142 cm. Má rozpuštěné vlasy, což byla známka panenství a hlavu má pokrytou bílým šátkem, což značí, že je matka. Je oblečena do šatů, jaké nosily francouzské královny. Sochu darovala cisterciáčkám na Starém Brně sama královna Eliška Rejčka. Jim patřily i Žarošice a proto sochu umístily do tamního poutního kostela Ve Vinicích. Socha pochází z roku 1325. Během třicetileté války byl kostel pustošen a za vlády Josefa II., který zrušil všechny poutě, odnesli místní věřící sochu do farního kostela sv. Anny, kde je dodnes. Kostel Ve Vinicích byl odsvěcen v r. 1786.

Panna Maria i Ježíšek mají na hlavách korunky, které osobně požehnal sv. Jan Pavel II., v roce 1997, při své návštěvě na Svatém Kopečku u Olomouce. Korunky byly odlity z darovaných šperků od věřících. Podle legendy byla socha v 17. století ukradena švédskými vojáky, kteří ji potom odhodili v lese. Šel okolo Josef Němec z Archlebova a slyšel hlas: Josefe, vezmi mě s sebou. Když sochu objevil, vzal ji do nůše a odnesl domů. K ránu byla u jeho domu ohromná záře, všichni mysleli, že dům hoří. Josef zjistil, že socha zmizela. Našel ji v lese na místě nálezu a pochopil, že ji musí odnést do kostela v Žarošicích. Neměli bychom i my dávat pozor, jestli neuslyšíme její hlas: Josefe, Anno, Františku, Liduško..., nenechávej mě taď samotnou, vezmi mě s sebou, vezmi mě do svého srdce, do své rodiny?

V Hodoníně, v prostorách celého velikého kulturního domu je nainstalována výstava opravdu neskutečného množství betlémů. Betlémy papírové, keramické, vyřezávané z různého dřeva, z kukuřičného šustí, z pšeničné slámy, malované, vyšíváné, háčkované, perníkové. I ten náš krásný betlém z Betléma tam je. Žasli jsme, jaký dar od Pána Boha měli a mají všichni autoři této krásy.

Po cestě domů jsme se ještě na chvíli zastavili v klášterním kostele v Rajhradě u Brna. Klášter patří Benediktinům. Po celá léta totality byl klášter pustošen, tak jak téměř všechny kláštery v zemi. Po pádu komunismu v roce 1989 vydrancované klášterní budovy převzali zpět od státu jen dva členové z rajhradské komunity, kteří přežili. Od roku 1997 zde byla komunita částečně obnovena a klášter postupně opravuje. Kostel i klášter byl v 18. a 19. století postupně přestavován podle plánů architekta a stavitele Jana Santiniho - Aichla.

Domů jsme se vrátili asi v půl šesté večer, bohatší o hodnotné zážitky. Celý den byl zalitý sluncem a myslím si, že mi dají ostatní zapravdu, že i my jsme měli slunce v duši. Byl to ten nejlepší začátek Adventu.

Otče Tomáši, ze srdce Vám děkujeme a těšíme se, že se i v příštím roce někam společně vydáme.

Prvokomunikanti na Petrově

V pátek 29.9.2017 měli naši prvokomunikanti (děti, které byly u prvního svatého přijímání) možnost zúčastnit se návštěvy katedrály na Petrově. Vyzřeli jsme brzy ráno plni očekávání. V autobuse jsme zpívali písničky a těšili se, co nás všechno čeká. Celou pouť jsme zahájili v katedrále sv. Petra a Pavla mší svatou. Všichni jsme byli překvapeni velikostí katedrály.

Po mši svaté začal zajímavý program. U sv. Mikuláše jsme měli úkol přenášení míčků na lžičce, u sv. Prokopa jsme stavěli domečky, u Kapucínů proběhla prohlídka hrobek i zde jsme plnili zajímavý úkol. Hledali jsme po hrobce ukrytá slova a skládali z nich větu. Odměnou po splnění bylo lízátko. Pokračovali jsme v další aktivitě, která nás velmi bavila. Byl to tanec k Bohu, který nám předváděla řádová sestra. Na dalším místě jsme zpívali písničky a sklídili jsme obrovskou pochvalu za to, kolik jich známe. Bylo vidět, že ve farnosti hodně zpíváme. Navštívili jsme i věž katedrály a rozhlíželi jsme se po jejím okolí. Zde nás čekala sv. Barbora se svojí legendou. Poslední, co jsme stihli, byla výroba hostií a placek těsta.

Velký ohlas vzbudil nákup v obchůdku vedle katedrály, kde jsme zakoupili svíčky, růžence, obrázky svatých a jiné pěkné věci.

Celý výlet byl bezva, strašně moc se nám líbil a moc bychom chtěli poděkovat našim úžasným katechetkám a panu faráři za tuto krásnou příležitost.

Žáci ze čtvrté třídy

Ministranti v Brně

Dne 26. října pro nás starší ministranti připravili krásný výlet do Brna. Celkem nás jelo 14 ministrantů. Odjžděli jsme autobusem kolem 8:00 z Olešnice do Skalice nad Svitavou, kde jsme přestoupili na vlak do Brna. Když jsme dojeli do Brna, první návštěva byla Technické muzeum, kde jsme mohli vidět např. různé stroje, motorky, ... Poté jsme pokračovali na Petrov, kde jsme vylezli na věž katedrály, ze které byl krásný výhled na Brno. Na Petrově jsme ještě navštívili Diecézní muzeum. Na chvíli jsme se zastavili také na dětském hřišti, nebo v obchodě, kde jsme měli možnost si něco koupit. Po náročném, ale pěkném dni, jsme nastoupili do autobusu a jeli zpět do Olešnice.

Děkujeme starším ministrantům, že si nás vzali na starost a udělali nám takový výlet do Brna.

O+M Tomanovi

Plán oprav

Všichni si dobře uvědomujeme, že život jakéhokoliv společenství, ať už je to rodina nebo farnost, má také svoji technickou stránku. Proto mi na sklonku roku dovoďte informaci o plánech v této oblasti na příští rok.

Opravu fasády kostela sv. Vavřince máme mnozí ještě v živé paměti, ale jistě jste zaznamenali, že zub času zapracoval a fasáda na mnoha místech vyžaduje údržbu a opravu. Poté, co byla v letošním roce opravena římsa na průčelí kostela, rádi

bychom v příštím roce provedli opravu říms v celém nezbytném rozsahu a především opravu soklů, pilířů a spodní partie věže.

V nevyhovujícím stavu jsou venkovní schodiště, především to u bočního vchodu do kostela. Přípravy na opravu byly již zahájeny konzultací s odborníkem, kameníkem a během zimy bychom rádi zajistili potřebné dokumenty a povolení.

V minulosti již proběhla debata o opravě dlažby na venkovním prostranství u kostela. Domníváme se, že ono venkovní prostranství by si zasloužilo větší pozornost. Např. ve smyslu řešení bezbariérového přístupu do kostela, opravy zábradlí nebo koncepční řešení zeleně. Proto bychom chtěli oslovit architekta, aby zpracoval studii řešení celého prostoru se všemi návaznostmi. Následně by tak mohl vzniknout projekt, který by třeba mohl být podkladem pro získání nějaké finanční podpory.

V souvislosti s výše zmíněnými záměry a s ohledem na bezpečnost chodců i stavby kostela sv. Vavřince bylo zažádáno o povolení skácení smrku u sakristie a dvou smrků u severní stěny kostela. Odstraněny by měly být během vegetačního klidu do konce března 2018.

Co se týče hřbitovního kostela sv. Mikuláše, tak proběhla prohlídka odborníkem na řešení odvlhčení staveb. Jejím výstupem je studie s návrhem opatření ke snížení vlhkosti ve spodním obvodovém zdivu a podlaze kostela. Jsou poměrně nenáročná, takže věříme, že se podaří je během příštího roku realizovat. U Křížové cesty bolesti regionu nám stále chybí osazený základní kámen. Ale možná jste zaznamenali, že už zmizel z prostoru před hlavním oltářem v kostele sv. Vavřince. Je to proto, že ho již má v dílně pan kovář Cach a zhotovuje kovářský prvek, ve kterém bude osazen u 1. zastavení.

Všichni víme, že život často bývá pestřejší než naše plány, tak je možné, že rok 2018 přinese i jiné úkoly nebo tyto záměry nějak pozmění. Samozřejmě bude také záležet na nákladech jednotlivých záměrů a případných možnostech finanční podpory. Věříme ale v Boží požehnání. Proto se na vás obracíme s prosbou, abyste jednak aktivně přicházeli s podněty, čemu se v technické oblasti věnovat a jednak veškeré toto dění podporovali svými modlitbami. Spoléháme na společenství i v těchto „přízemních“ záležitostech.

za ekonomickou radu farnosti Josef Kánský

Milí bratři a sestry,

už dva měsíce se společně s dalšími farníky a Otcem Tomášem scházíme na faře na tzv. **Lectio Divina**, abychom více času věnovali porozumění textů z Písma svatého. Záměrně jsou vybírána nedělní evangelia, která jsou čtena následující neděli. A jak setkání probíhá? Nejprve se pomodlíme k Duchu Svatému a pak si text několikrát společně přečteme - nejprve vcelku a pak po částech. Potom následuje četba výkladu a krátká diskuze. Na závěr se opět pomodlíme a rozeběhneme se do svých domovů.

Musím říct, že poslech nedělního evangelia v kostele je pro mě pak úplně jiným prožitkem a mám příjemný pocit, že jsem udělala další malý krok i ve své víře. Přijďte také, ztráta času to určitě nebude.

Jarka Trmačová

Svatosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni:

dne 29.7.2017 Ester Kozánková, nar. 6.5.2017 v Boskovicích

dne 14.10.2017 Anna Kučirková, nar. 13.4.2017 v Boskovicích

dne 21.10.2017 Filip Budiš, nar. 24.7.2017 v Brně

dne 28.10.2017 Josef Doskočil, nar. 18.5.2017 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili

dne 9.9.2017 Kateřina Kalousková a Daniel Polák

dne 23.9.2017 Marie Viktorinová a František Vaverka

dne 23.9.2017 Marie Vlachová a Aleš Kukla

Na poslední cestě **jsme vyprovodili** :

dne 19.8.2017 paní Marii Skyvovou, nar. 25.9.1937

dne 4.11.2017 pana Josefa Fadrného, nar. 2.4.1937

dne 10.11.2017 paní Marii Gloserovou, nar. 29.5.1949

dne 9.12.2017 pana Alexandra Dvořáka, nar. 17.3.1925

Spěchejme milovat lidi, strašně rychle odcházejí.

Vánoční přání

Milí čtenáři,

přijměte i od nás přání pozhnaných a milostiplných Vánoc a radostný rok 2018. Ať sám Ježíš, z jehož narození se radujeme, má příležitost se dotknout vašich srdcí a obdarovat vás pokojem. Moc si vážíme vaši přízně a těšíme se, že se i během následujícího roku budeme setkávat na stránkách Společné cesty.

Redakční rada

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.